

Arrest

nr. 128 360 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 augustus 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlands onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 21 februari 2014 en

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 24 februari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/08/2013 werd ingediend door:

Naam: Y.(...)

Voornamen: A.(...) L.(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is gekend in Nederland voor strafbare feiten in verband met vervalsing van een openbaar of administratief document door een particulier; drugs of precursoren, andere strafbare feiten tegen de volksgezondheid; obstructie of verstoring van de rechtsgang, tijdens strafrechtelijke of gerechtelijke procedures valse beschuldigingen uiten, meineed; ontvluchting van het detentiecentrum.

Betrokkene staat voor deze feiten SIS geseind door Nederland.

Betrokkene werd op 21.06.2004 door de politierechter te Zwolle tot een gevangenisstraf waarvan het onvoorwaardelijke deel 1 maand bedraagt, wegens overtreding van artikel 225, lid 1 van het wetboek van strafrecht. Wegens ontvluchting uit het detentiecentrum Zeist op 14.07.2004 werd deze gevangenisstraf pas uitgezeten in de periode van 06.07.2010 tot 05.08.2010.

Betrokkene heeft zich daarnaast voorgedaan als Robert Walter, geboren op 09.12.1974 te Paramaribo, en werd onder deze identiteit op 13.07.2010 veroordeeld door de politierechter te Amsterdam tot een gevangenisstraf van 3 maanden, waarvan 1 maand voorwaardelijk wegens overtreding van artikel 10 lid 4 van de opiumwet, artikel 2 onder B van de opiumwet en artikel 180 van het wetboek van strafrecht.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Schending van artikel 43 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet):

Aangezien de federale staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid en voor maatschappelijke integratie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient geweigerd te worden aan verzoeker op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet stipuleert nu letterlijk als volgt:

“(…)”

Aangezien verzoeker nu ten stelligste bestrijdt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Verzoeker is op 21/06/2004 veroordeeld ter zake valsheid in geschrifte, gepleegd op 19/02/2004.

De rechtbank heeft verweerder veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand.

Vaststaat dat dit ver beneden het strafmaximum ligt.

De Politierechter achtte, alles overwegende, een hogere gevangenisstraf kennelijk niet op zijn plaats.

Inmiddels zijn meer dan 9 jaren verstreken sinds de pleegdatum en de veroordeling ter zake valsheid in geschriften.

Er is derhalve desbetreffend geen sprake van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, laat staan een actuele.

Vervolgens is verzoeker op 13/07/2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, waarvan 1 maand voorwaardelijk wegens een opiumdelict.

Het ene opiumdelict (drugsdelict) of geweldsdelict is bovendien de andere niet.

Een veroordeling wegens het voorhanden hebben of verkopen van een paar gram verdovende middelen op straat is van een geheel andere orde dan het importeren of exporteren van grote hoeveelheden verdovende middelen .

In casu staat vast dat de Rechtbank toentertijd ook in die zaak een straf heeft opgelegd die ver beneden het strafmaximum lag.

Het betrof een eenvoudige zaak waarbij het ging om een kleine hoeveelheid verdovende middelen en er was geen sprake van strafverzwarende omstandigheden, zoals bij voorbeeld het deel uitmaken van een criminele organisatie of geweldpleging.

Verzoeker heeft nooit geweld gebuikt en geen letsel aan derden toegebracht.

De Politierechter heeft uiteindelijk zelfs een lagere straf opgelegd dan de oriëntatiepunten voor straftoemeting voorschrijven.

Aangezien verzoeker desbetreffende onder andere een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag, zittingsplaats Haarlem, van 05/12/2013 bijbrengt waarin kan gelezen worden op pagina 2 dat het “in casu slechts een eenvoudige zaak betrof waarbij het ging om een kleine hoeveelheid verdovende middelen”.

Aangezien de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem eveneens de mening van verzoeker was toegedaan en het toentertijd ingestelde beroep gegrond werd verklaard.

Dat hieruit overduidelijk blijkt dat verzoeker geen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, laat staan een actuele bedreiging en dit gezien het tijdsverloop van intussen meer dan 3 jaren.

Aangezien verzoeker sindsdien (niet in Nederland, niet in Suriname en niet in België) niet meer in aanraking is gekomen met politie of justitie.

Verzoeker heeft zijn leven intussen volledig op de rails: hij is werk aan het zoeken (stuk 15), een opleiding aan het volgen bij de VDAB (stuk 12, 13 en 14) en druk doende met het behalen van zijn rijbewijs (stuk 11).

Aangezien derhalve hoegenaamd niet voldaan is aan de voorwaarden, zoals gesteld door artikel 43 van de Vreemdelingenwet, om tot huidige bestreden beslissing te komen.

De aangehaalde motivering in de bestreden beslissing voldoet derhalve niet aan de gestelde voorwaarden.

2.2. Vooraf dient te worden opgemerkt dat de bestreden akte (bijlage 20) twee afzonderlijke beslissingen omvat. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met

hetzelfde document, "bijlage 20", ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (RvS 23 januari 2014, nr. 226 182).

2.3. Artikel 43, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de basis vormt voor de beslissing tot weigering van verblijf, en waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)"

2.4. Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Artikel 27, leden 1 en 2, van de Burgerschapsrichtlijn luiden als volgt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

2.5. Het Europese Hof van Justitie stelt in zijn rechtspraak het volgende over het hierboven geciteerde artikel uit de Burgerschapsrichtlijn "Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38, de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van de betrokkene. Bovendien moet (...) het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd." (HvJ, 17 november 2011, nr. C-434/10, r.o. 42). Elders verduidelijkt het Hof het volgende: "Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten." (HvJ 22 mei 2012, nr. C-348/09, r.o. 30). Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie volstaat het dus niet om te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling op zich en is het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts van belang voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging inhoudt voor de openbare orde aangezien de betrokken persoon het gesanctioneerde gedrag zal verderzetten.

2.6. In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het Schengen-Informatie-Systeem (hierna: het SIS) geseind stond wegens veroordelingen uit 2004 en 2010. Via het Sirene-bureau van Nederland werd door de diensten van de Federale Politie werd op 16 december 2013 volgende informatie over verzoeker overgemaakt: "IN DIT GEVAL IS UIT HET UITTREKSEL VAN HET

JUSTITIEEL DOCUMENTATIAREGISTER GEBLEKEN DAT BETROKKENE BIJ (ONHERROEPELIJK GEWORDEN) VONNIS D.D. 21 JUNI 2004 DOOR POLITIERECHTER TEZWOLLE WEGENS OVERTREDING VAN ARTIKEL 225, LID 1 VAN HET WETBOEK VAN STRAFRECHT IS VEROORDEELD TOT EEN GEVANGENISSTRAF WAARVAN HET ONVOORWAARDELIJKE DEEL 1 MAAND BEDRAAGT. BETROKKENE HEEFT DEZE GEVANGENISSTRAF UITGEZETEN IN DE PERIODE VAN 6 JULI 2010 TOT 5 AUGUSTUS 2010. BETROKKENE IS OP 14 JULI 2004 DETENTIECENTRUM ZEIST ONTVLUCHT, WAARDOOR DE EXECUTIE VAN DE DETENTIE NIET EERDER PLAATS KON VINDEN. BETROKKENE HEEFT ZICH DAARNAAST VOORGEDAAN ALS ROBERT WALTER, GEBOREN OP 9 DECEMBER 1974 TE PARAMARIBO. ONDER DEZE PERSONALIA IS BETROKKENE OP 13 JULI 2010 DOOR DE POLITIERECHTER TE AMSTERDAM VEROORDEELD TOT EEN GEVANGENISSTRAF VAN DRIE MAANDEN, WAARVAN 1 MAAND VOORWAARDELIJK WEGENS OVERTREDING VAN ARTIKEL 10 LID 4 VAN DE OPIUMWET, ARTIKEL 2 ONDER B VAN DE OPIUMWET EN ARTIKEL 180 VAN HET WETBOEK VAN STRAFRECHT “

2.7. Op basis van deze informatie komt de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit dat het verblijfsrecht *“dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt het volgende: *“Betrokkene is gekend in Nederland voor strafbare feiten in verband met vervalsing van een openbaar of administratief document door een particulier; drugs of precursoren, andere strafbare feiten tegen de volksgezondheid; obstructie of verstoring van de rechtsgang, tijdens strafrechtelijke of gerechtelijke procedures valse beschuldigingen uiten, meined; ontvluchting van het detentiecentrum. Betrokkene staat voor deze feiten SIS geseind door Nederland.*

Betrokkene werd op 21.06.2004 door de politierechter te Zwolle tot een gevangenisstraf waarvan het onvoorwaardelijke deel 1 maand bedraagt, wegens overtreding van artikel 225, lid 1 van het wetboek van strafrecht. Wegens ontvluchting uit het detentiecentrum Zeist op 14.07.2004 werd deze gevangenisstraf pas uitgezeten in de periode van 06.07.2010 tot 05.08.2010.

Betrokkene heeft zich daarnaast voorgedaan als Robert Walter, geboren op 09.12.1974 te Paramaribo, en werd onder deze identiteit op 13.07.2010 veroordeeld door de politierechter te Amsterdam tot een gevangenisstraf van 3 maanden, waarvan 1 maand voorwaardelijk wegens overtreding van artikel 10 lid 4 van de opiumwet, artikel 2 onder B van de opiumwet en artikel 180 van het wetboek van strafrecht.

Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.” De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in feite heeft beperkt tot het overnemen van de vermeldingen in het SIS en hieraan de boutade heeft toegevoegd dat *“uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

2.8. In zijn middel oppert verzoeker dat er meer dan 9 jaren verstreken zijn sinds de *“pleegdatum”* van de valsheid in geschriften waardoor deze veroordeling uit 2004 geen actuele bedreiging meer zou vormen voor de openbare orde. Naar aanleiding van de drugsfeiten stipt verzoeker aan dat het slechts om een kleine hoeveelheid verdovende middelen ging, waardoor deze feiten bezwaarlijk voldoende ernstig kunnen worden genoemd.

2.9. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet als volgt te verantwoorden:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 43 van de Vreemdelingenwet ;

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘(...)’

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om redenen van openbare orde en nationale veiligheid het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij heeft geweigerd, gelet op de aard, de ernst, waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Terwijl door de gemachtigde tevens wordt verwezen naar het feit dat “het familiale en persoonlijke belang hier dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde”.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het verblijf van meer dan drie maanden niet enkel heeft geweigerd op basis van de strafrechtelijke veroordeling, doch werd tevens verwezen naar het feit dat het persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoekende partij houdt voor dat hij slechts werd veroordeeld voor kleine misdrijven en dat hij thans zijn leven volledig op de rails heeft.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij volledig voorbijgaan aan de inhoud van de motivering, te meer de in casu bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de aard en de ernst van de gepleegde feiten.

Geheel ten overvloede verwijst verzoekende partij nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Teneinde de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden, wees verweerder immers op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik en drugshandel – en dus op de aard en ernst van de door verzoeker gepleegde feiten –, op de onmiskenbare recidive in hoofde van verzoeker bij het plegen van dergelijke feiten en op het gegeven dat verzoeker de verblijfsreglementering op volgehouden wijze niet respecteert, hetgeen tevens een strafrechtelijk kwalificeerbaar feit uitmaakt en waardoor hij de Belgische autoriteiten voor een voldongen feit plaatst. Op basis van deze elementen oordeelt verweerder dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid. “ (R.V.V nr. 120.341 dd. 10.03.2014) (eigen vetschrift)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dan ook terecht dat, gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten en het ontwrichtend karakter hiervan voor de maatschappij, het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.10. Met haar repliek slaagt de verwerende partij er niet in aannemelijk te maken dat zij heeft verduidelijkt dat aan de vermelde veroordelingen omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwijzing naar het feit dat verzoekers persoonlijke en familiale belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, is in dit kader niet relevant. Er worden evenmin elementen aangereikt die erop wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voor te zetten. De verwerende partij weerlegt in haar nota met opmerkingen geenszins de pertinente kritiek van verzoeker over het gebrek aan actualiteit en ernst van de bedreiging van de openbare orde die van verzoeker zou uitgaan. De passage uit één van 's Raads arresten die door de verwerende partij wordt geciteerd in haar nota met opmerkingen toont juist aan dat zij in onderhavig geval artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft miskend. In de beslissing die aanleiding gaf tot het geciteerde arrest werd immers uitvoerig gemotiveerd over *“het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik en drugshandel”* en tevens *“op de onmiskenbare recidive in hoofde van verzoeker bij het plegen van dergelijke feiten”* en bovendien *“op het gegeven dat verzoeker de verblijfsreglementering op volgehouden wijze niet respecteert, hetgeen tevens een strafrechtelijk kwalificeerbaar feit uitmaakt en waardoor hij de Belgische autoriteiten voor een voldongen feit plaatst”*. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wordt in de beslissing helemaal niet verwezen naar het ontwrichtend karakter van de feiten voor de maatschappij.

2.11. De beslissing tot weigering van verblijf werd genomen met miskenning van artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waardoor deze dient te worden vernietigd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. De bespreking van de overige middelen die gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring waardoor deze niet verder worden onderzocht.

2.12. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker indien werd vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf werd genomen met miskenning van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

3. De kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN